

Nem tudom, lesz-e világvége, de az fix, hogy ebben az esztendőben feszt választunk, szavazunk. Három a magyar igazság: a helyhatósági alig járt le, máris népszavazásra hívtak – nem mentünk, de decemberben újra az urna az úr. A parlamenti választásokra máris elkezdődött a kampányolás, és a magyar politikusaink szájából egyre gyakrabban elhangzik a bűvös szó: összefogás.

Nem kell megijedni, mert nem az „együtt vívjuk meg a harcot, feleim, fogjunk össze és győzni fogunk, összefogásban a jövő” laposra csépett és a fényes jövőnkben vetett hitben szegényebbek számára tartalom nélkülivé tett varázsige erejét akarom itt fejtegetni. Isten ments, tegyék meg ezt mások, máshol.

Minap küldöttgyűlésen, pártharcban edzett veterán politikusaink szájából volt alkalmam untig hallgatni a mágikus kifejezést S miközben a fel- és hozzászólók, nyakig merülten az összefogás mámorában kardoskodtak amellett, hogy bizony, feleim,

számunkra az összefogás a tulipános győzelem záloga,

egy több mint tizenéves, a családi krónikánkban jegyzett történet jutott eszembe. Közkinccsé teszem, mert nem csak vicces, de tanulságos is. Főleg, ha arra gondolunk, amire a szónokoló párttagok biztos nem: ugyanaz a magyar szó, kifejezés nem biztos, hogy mindenkinek ugyanazt jelenti.

Bajszos kamasszá serdült fiam még napközis pöttöm volt, amikor sorozatosan arról panaszkodott, hogy az Előd nevű csoporttársa őt és testi-lelki jó barátját, Tamást, folyton macerálja, bántja.

„Nem hagy békén minket, mindig vereked”

– hangzott naponta a könnyes panaszkodás. Mindenféle békés megoldásra vezető tippeket adtunk a sorstárs édesanyjával, olyanokat, hogy „hagyjátok, majd csak megunja, szóljatok az óvónéninek, dadának” stb., de egyik sem vált be. Előd továbbra is „vereked” a két kisrác pedig „panaszkod”.

Így ment ez mindaddig, amíg a sértett lurkókat el nem látta bölcs tanáccsal a két harcban edzettebb családfő: „Ne panaszkodjatok. Fogjatok össze, védjétek meg magatokat!” A két fiatalember másnap délután ragyogó arccal, egymás szavába vágva, büszkén újságolta nagy hírt:

- Győztünk!

- Nagyszerű! Összefogtatok?

- Igen, igen – bólogattak komolyan a „győztesek”. – Az úgy volt, hogy mi ketten jó erősen összefogtunk s aztán úgy elfutottunk, hogy Előd nem ért utol!